

Dato: 15.09.2026

NVE

Postboks 5091, Majorstuen, 0301 OSLO

nve@nve.no

Deres ref.: 202601321

Høringsuttalelse fra VTF til revidert forskrift om sikkerhet ved vassdragsanlegg

Vassdragsteknisk Forum (VTF) takker for muligheten til å gi innspill til forslaget til revidert damsikkerhetsforskrift.

VTF representerer et bredt fagmiljø av vassdragsteknisk ansvarlige (VTA-er) med ansvar for sikkerhetsoppfølging av vassdragsanlegg over hele landet. Høringssvaret bygger på erfaringer fra praktisk anvendelse av dagens regelverk, VTFs faglige vurderinger og en spørreundersøkelse blant VTA-er i ulike virksomheter.

VTF vil berømme NVE for prosessen så langt. NVE har lagt til rette for involvering av bransjen, vært tilgjengelig for dialog og spørsmål og opprettholdt kommunisert fremdrift. Flere forslag er etter VTFs vurdering forbedret gjennom dialog med de praktiserende fagmiljøene. Gjennom denne høringsrunden vil NVE trolig se en tydelig tendens til at det er færre innvendinger mot endringsforslag som er forankret i arbeidsgrupper der bransjen har vært bredt involvert. Med bakgrunn i dette mener VTF at det er viktig at NVE opprettholder samarbeidet og inkluderingen av de som praktiserer regelverket for å se hvordan forvaltningspraksis gir utslag og hvilke konsekvenser dette gir for de ulike leddene hos dameier.

VTF støtter hensikten til NVE bak mange av endringene som er foreslått. VTF kommer likevel med forslag til endring av ordlyden i en del enkeltbestemmelser, selv om vi i hovedsak støtter hensikten og intensjonen som fremgår av NVE sin høringsutsendelse.

VTF mener det er viktig at NVE prioriterer oppdatering av sentrale veiledere parallelt med forskriftsarbeidet, som VTF vet at NVE er i gang med. Dette er svært positivt mener VTF. VTF anbefaler at NVE etablerer faglige referansegrupper med representanter fra dameiere, rådgivere og VTA-miljøet. Tidlig veiledning vil redusere risikoen for ulik praksis, uforholdsmessige dokumentasjonskrav og usikkerhet om myndighetenes forventninger.

For å få et bredere grunnlag for dette høringssvaret gjennomførte VTF en spørreundersøkelse blant VTA-er om de foreslåtte endringene i forskriften. Undersøkelsen ble sendt til mottakerne på NVEs e-postliste over godkjente VTA-er. Resultatene fra undersøkelsene er presentert i vedlegg 2. VTF mener at svarene på spørreundersøkelsen i stor grad bekrefter VTF sine standpunkt i denne høringsuttalelsen.

VTFs tematiske merknader

VTFs merknader og detaljerte kommentarer til de enkelte paragrafene i forskriften er vedlagt i vedlegg 1. Vi tar her for oss de overordnende kommentarene til de foreslåtte endringene.

Kapittel 1 Formål og virkeområde

Det bør inkluderes en definisjon av risikovurdering og statisk vanntrykk da dette benyttes i forskriftsteksten.

VTF | Høringsuttalelse til revidert forskrift om sikkerhet ved vassdragsanlegg

VTF har ellers mindre forslag til endringer i kap. 1 i forskriften.

Kapittel 2 Organisatoriske krav

Det bør defineres tydeligere i forskriften hvilke oppgaver det er VTA har ansvar for å påse at opplæring gis til aktuelt personell.

Grensegangen mellom VTA og den fagansvarlige kan med fordel presiseres ytterligere. Se også merknader til kap. 5.

Kapittel 3 Faglige kvalifikasjoner

VTF foreslår å øke kompetansekravet til stedfortredende VTA for de høyeste konsekvensklassene. VTF mener også at NVE burde forskriftsfeste forvaltningspraksisen med at kvalifikasjonskravet til anleggsleder har vært vurdert å være oppfylt dersom den samlede kompetansen hos ansvarlig utførende dekker kvalifikasjonskravene.

VTF har ellers mindre forslag til endringer i kap. 3 i forskriften, jf. vedlegg.

Kapittel 4 Klassifisering

Berørte boenheter bør ikke automatisk anses å innebære fare for tap av liv. VTF er derfor positive til at fare for liv og helse får en mer sentral plass ved klassifisering av dammer og vannveier.

VTF støtter intensjonen om bedre differensiering i krav som stilles til høye og lave dammer, da dette vil bidra til en mer effektiv tids- og ressursbruk for både NVE og dameiere gjennom redusert behov for dispensasjonsvedtak. VTF støtter også vurderingen om at dammer med lavt statisk vanntrykk i mange tilfeller kan oppnå tilstrekkelig høy sikkerhet ved dimensjonering etter kravene for de laveste klassene. Vi mener likevel at klassifiseringen fortsatt bør baseres på bruddkonsekvenser og fare for liv og helse, uten å blande inn statisk vanntrykk som et nytt klassifiseringskriterium. Statisk vanntrykk kan gjerne inngå som ett moment i en helhetsvurdering, men er ikke i seg selv en tilstrekkelig indikator på konsekvensene av et dambrudd. Dersom små overløpsdammer havner i høye klasser, bør dambruddsbølgeberegninger være tilstrekkelig til å dokumentere at de faktiske bruddkonsekvensene tilsier en lavere klasse. Dette gjelder særlig nå som det er foreslått å endre forskriften slik det kun er brudd ved Q_m som skal legges til grunn for klassifiseringen.

VTF mener det er uheldig å innføre statisk vanntrykk som et avgjørende kriterium for konsekvensklasse. Konsekvensklasse er et godt innarbeidet begrep i bransjen og oppfattes i dag som et uttrykk for de faktiske konsekvensene ved et dambrudd, uavhengig av dammens størrelse eller høyde. Dersom dammer med betydelige bruddkonsekvenser klassifiseres lavere kun på grunn av lavt statisk vanntrykk, kan det skape et misvisende bilde av risikoen og bidra til at slike dammer gis lavere prioritet hos både dameiere og myndigheter. Dette vil etter VTFs syn ikke bidra til økt damsikkerhet. En eventuell innføring av et nytt høydekriterium vil også medføre at et betydelig antall dammer må klassifiseres på nytt. Dette vil ikke være fornuftig ressursbruk, verken for NVE eller dameierne.

VTF mener derfor at det er mer hensiktsmessig å differensiere kravene knyttet til statisk vanntrykk gjennom de tekniske bestemmelsene i kapittel 5, fremfor å la dette påvirke selve konsekvensklassifiseringen. På denne måten kan hensikten med forslaget om høydekriterier ivaretas samtidig som konsekvensklassen fortsatt gjenspeiler de faktiske konsekvensene ved et dambrudd.

En slik løsning vil også sikre at krav knyttet til kvalitet og kompetanse opprettholdes for dammer med høye bruddkonsekvenser. Dette gjelder blant annet kompetansekrav til VTA, anleggsleder, produksjonsleder og montasjeleder, samt krav om uavhengig kontroll ved bygging og rehabilitering. Selv om dimensjoneringskravene for lavere klasser kan være tilstrekkelige for dammer med lavt statisk vanntrykk, er det fortsatt viktig at prosjektering,

VTF | Høringsuttalelse til revidert forskrift om sikkerhet ved vassdragsanlegg

utførelse og kontroll gjennomføres med høy kompetanse og relevant erfaring. Dette er særlig viktig for mindre dameiere som ikke nødvendigvis besitter slik kompetanse selv.

Dersom NVE ønsker å fastholde forslaget om å innføre nye høydekriterier for klassifisering, ber VTF om at NVE først utreder konsekvensene dette vil ha for fremtidig forvaltningspraksis. Det har over tid vært mulig å differensiere oppfølgingen av dammer basert på konsekvensklasse, med størst oppmerksomhet rettet mot anleggene med høyest bruddkonsekvenser. Dersom mange dammer med tidligere klasse 3- eller 4-konsekvenser flyttes til klasse 2, kan dette enten medføre strengere oppfølging av alle dammer i klasse 2 eller redusert oppfølging av dammer med store konsekvenser. Ingen av disse alternativene fremstår som hensiktsmessige.

NVE bør konkretisere hvordan initialvannføring, vannstand, vannhastighet, ankomsttid og oppholdstid skal inngå i vurderingen av fare for liv og helse i ny veileder om klassifisering. Dambruddsbølgeberegninger bør fortsatt ha en tydelig rolle når slike beregninger er det beste beslutningsgrunnlaget.

VTF foreslår derfor at dagens klassifiseringskriterier videreføres, slik at konsekvensklassen fortsatt baseres på de faktiske bruddkonsekvensene fremfor størrelsen på dammen. Dersom NVE ønsker å differensiere enkelte krav for dammer med lavt statisk vanntrykk, bør dette håndteres gjennom kravene i kapittel 5. VTF har kommet med et konkret forslag til hvordan dette kan løses ved å justere ordlyden i § 5-17. For de øvrige stedene det stilles differensierte forskriftskrav basert på konsekvensklasse, eksempelvis kvalifikasjonskrav og flomstørrelser, mener VTF at det verken er relevant eller riktig å ta hensyn til dammens høyde.

VTF foreslår også å fjerne bestemmelsen om at alle flomløp automatisk klassifiseres ut fra bruddkonsekvensene til dammen de betjener. Denne bestemmelsen er årsak til en rekke dispensasjonsvedtak som enkelt kan unngås dersom flomløp klassifiseres ut fra sine egne faktiske bruddkonsekvenser. Det er allerede en bestemmelse i § 7-5 sikrer at revurderinger av dammer skal inkludere alle flomløp. Ved å innføre en tilsvarende bestemmelse i § 7-2 ifm. Interntilsyn, mener VTF at intensjonen med gjeldende § 4-2 femte ledd blir ivaretatt selv om flomløp klassifiseres ut fra egne bruddkonsekvenser. Dette vil fjerne behovet for å gi dispensasjon fra tekniske krav for små overløpsteskler med ubetydelige bruddkonsekvenser, men som i dag er plassert i en høy konsekvensklasse på grunn av dammen de betjener.

Kapittel 5. Tekniske krav og planer

VTF støtter forslaget fra NVE om å fjerne kravet om at NVE skal godkjenne tekniske planer for anlegg i klasse 1 mht. prioritering av tids- og ressursbruk hos NVE.

VTF støtter derimot ikke de nye bestemmelsene om at den ansvarlige skal gjennomføre en risikovurdering som del av innholdet i tekniske planer (§ 5-2), at den ansvarlige skal kontrollere flomberegninger (§ 5-7), at den ansvarlige skal dokumentere flomløpets totale kapasitet (§ 5-8), eller at den ansvarlige skal påvise at fyllingsdammer har tilstrekkelig sikkerhet mot utglidning og erosjon (§5-10). § 2-6 er tydelig på at det er fagansvarlig og ikke anleggseier som har ansvaret for at tekniske planere, flomberegninger og revurderinger utføres og dokumenteres i henhold til forskriftskravene. VTF legger til grunn at det ikke er intensjonen til NVE å overføre deler av fagansvarlig sitt ansvar til anleggseier (i praksis VTA), og at dette kun er en konsekvens av uheldig valg av ordlyd. Men dersom det motsatte er tilfellet, stilles det spørsmål ved hvordan NVE/ED ser for seg at disse bestemmelsene skal følges opp i praksis, da dette vil medføre at ansvarsfordelingen mellom den ansvarlige og fagansvarlig utyeliggjøres.

VTF foreslår at de foreslåtte klassifiseringskriteriene om statisk vanntrykk i stedet innarbeides i nye § 5-17, jf. tidligere kommentarer. Dette for å sikre at dammer med lavt statisk vanntrykk ikke lenger trenger dispensasjon fra krav som ikke er relevante for disse anleggene. Man oppnår da det samme som NVE har prøvd å innføre igjennom endring av klassifiseringskriteriene, samtidig som man unngår å måtte klassifisere alle de aktuelle anleggene på nytt.

Kapittel 6 Bygging og idriftsettelse

VTF | Høringsuttalelse til revidert forskrift om sikkerhet ved vassdragsanlegg

VTF har forslag til mindre endringer i kap. 6 i forskriften, jf. vedlegg.

Kapittel 7 Drift

Forskriften burde angi hvem som har ansvaret for å utarbeide driftsprosedylene og at aktuelt personell etterlever driftsprosedylene. Det er ikke naturlig at dette ansvaret ligger hos VTA, da det typisk er produksjonssentralen som står for driften av kraftverk og flomluker.

Forslaget i høringsnotatet om å avskaffe godkjenningsordningen for revurderingsrapporter fremstår ikke tilstrekkelig konsekvensutredet, og endringen kan få vesentlige utilsiktede konsekvenser for den praktiske oppfølgingen av damsikkerheten. VTF mener at det ikke vil være sikkerhetsmessig forsvarlig dersom NVE ikke lenger skal behandle og godkjenne revurderingsrapporter.

I høringsdokumentet hevdes det at et av formålene med å fjerne godkjenningsordningen for revurderingsrapporter er at NVE skal redusere ressursbruken på «lavrisiko anlegg». Her må det påpekes på det sterkeste at NVE ikke har noen forutsetning for å vite noe om risikoen ved et vassdragsanlegg dersom de slutter å behandle revurderingsrapporter. Risiko er som kjent produktet av konsekvens og sannsynlighet. Revurderingene er det viktigste verktøyet vi har for å vurdere og dokumentere sikkerhetsnivået ved vassdragsanleggene våre, og følgelig også sannsynligheten for brudd, svikt eller feilfunksjon. Det er derfor helt avgjørende at NVE fastholder godkjenningsordningen for revurderingsrapporter dersom de skal ha noe grunnlag for å ha en risikobasert tilnærming til damsikkerhetsarbeidet, med redusert ressursbruk på det NVE kaller lavrisiko anlegg.

Revurderingsrapporter er også en av de viktigste indikatorene NVE har på om regelverket fungerer etter hensikten, og på hvor det er behov for endringer og ny eller bedre veiledning. Det foreslås nå en omfattende revisjon av damsikkerhetsforskriften, med innføring av en rekke nye krav som medfører en betydelig økning i bruken av risikoanalyser i alle ledd i damsikkerhetsarbeidet. Systematisk behandling av revurderinger gir NVE innsikt i hvordan kravene tolkes og praktiseres, hvor det oppstår ulik praksis, og hvor det er behov for ny eller forbedret veiledning. En vesentlig reduksjon i denne behandlingen kan derfor også redusere NVEs løpende kunnskapsgrunnlag for regelverks- og veiledningsutvikling.

Et annet argument for å beholde godkjenningsordningen for revurderingsrapporter er opprettholdelse og videreutvikling av fagkompetanse hos NVE. NVE vil ta et langt steg i retning av å bli en rendyrket revisjonsvirksomhet dersom de slutter å kontrollere beregninger og faglige vurderinger ifm. revurderingsrapporter.

VTF er også bekymret for at bortfall av godkjenningsordningen kan svekke insentivene til å benytte nye metoder og faglig begrunnede alternative løsninger. Dagens myndighetskontroll fungerer som en sikkerhetsventil når fagansvarlig benytter løsninger som avviker fra etablert praksis eller en konservativ fortolkning av forskriften. Uten mulighet for tidlig myndighetsavklaring kan det bli rasjonelt for fagansvarlige å velge mer konservative løsninger for å redusere risikoen for senere innsigelser fra NVE. Dette kan hemme fagutviklingen og føre til mer omfattende tiltak enn nødvendig, uten tilsvarende gevinst for damsikkerheten. Dette vil også kunne medføre et større omfang av uenigheter og konflikter mellom anleggseier og konsulent.

NVE har gjennom godkjenningsordningen i praksis fungert som en uavhengig faglig kvalitetssikring, eller “dommer”, i saker hvor VTA og fagansvarlig har hatt ulike vurderinger. Damsikkerhetsforskriften er tydelig på hvilke roller som har ansvar for hva, men det har likevel vært tradisjon for at VTA har en formening om de er enige eller ikke i de fagansvarlige sine vurderinger. Det vil imidlertid bli vanskelig for VTA å gå imot anbefalingene fra de fagansvarlige dersom godkjenningsordningen forsvinner, særlig i tilfeller der VTA mener at fagansvarlig har vært for lite konservativ, gjort feil eller oversett noe. Her risikerer VTA å havne i en interessekonflikt med arbeidsgiver, som kan ha stor økonomisk interesse av å utsette tiltak samtidig som man kan rette fingeren mot fagansvarlig dersom noe går galt. Dette gir ikke god damsikkerhet.

VTF | Høringsuttalelse til revidert forskrift om sikkerhet ved vassdragsanlegg

Forslaget kan også øke den praktiske belastningen på VTA. Den formelle ansvarsdelingen mellom den ansvarlige, VTA og fagansvarlig endres ikke nødvendigvis, men uten et revurderingsvedtak eller annen tydelig myndighetsavklaring kan VTA i større grad bli stående mellom fagansvarliges anbefalinger og dameiers økonomiske og operative interesser. Dette gjelder særlig ved kostnadskrevende tiltak eller der det er faglig uenighet om behov, omfang eller valg av løsning. Sammen med øvrige foreslåtte endringer gir dette betydelig økt arbeids-, dokumentasjons- og oppfølgingsbelastning for VTA. Konsekvensene for VTA-rollen bør vurderes samlet.

Etter dagens ordning gir NVEs behandling en uavhengig avklaring av om revurderingen er tilstrekkelig, hvilke avvik som foreligger, og om foreslått videre oppfølging er egnet til å bringe anlegget opp på forskriftsmessig sikkerhetsnivå. Denne avklaringen har en annen funksjon enn godkjenningen av fagansvarlig som person. Persongodkjenningen dokumenterer minimumskvalifikasjoner, men er ikke en kontroll av det konkrete beregningsgrunnlaget, skjønnsutøvelsen eller konklusjonene for det enkelte anlegget. VTF mener derfor at betegnelsen «dobbeltdokkjenning» ikke fullt ut beskriver de to ordningenes ulike kontrollformål. VTF forstår at en viktig intensjon bak forslaget om å fjerne godkjenning av revurderinger er effektivisering og mer risikobasert bruk av NVEs ressurser. Bortfall av godkjenning kan gi dameier mulighet til å starte planleggingen av nødvendige tiltak tidligere. VTF mener imidlertid at tidligere oppstart ikke nødvendigvis gir en raskere samlet prosess frem til avvik er lukket. For anlegg i konsekvensklasse 2–4 skal teknisk plan fortsatt godkjennes av NVE. Dersom uenighet om avvik, forutsetninger eller tiltaksstrategi først avdekkes ved behandlingen av teknisk plan, kan resultatet bli omprosjektering, supplerende undersøkelser og merarbeid. Flaskehalsen kan dermed flyttes fra revurderingen til teknisk plan. Effektiviteten bør derfor vurderes ut fra samlet tid og ressursbruk fra revurdering til gjennomført tiltak, og ikke bare NVEs behandlingstid for revurderingsrapporten.

Kombinasjonen av de foreslåtte endringene er særlig viktig for konsekvensklasse 1. Her foreslås det at verken revurdering eller teknisk plan skal godkjennes av NVE. Samtidig har fagansvarlige i konsekvensklasse 1 lavere minstekrav til erfaring enn i konsekvensklasse 2–4, og særskilt kontroll av revurderingen kan bortfalle dersom fagansvarlig selv har utført den. Selv om øvrige kontrollmekanismer fortsatt gjelder, innebærer dette en vesentlig endring i kontrollkjeden. Dette kan være særlig utfordrende for mindre dameiere med begrenset egen dampsikkerhets- og bestillerkompetanse.

Forslaget om nye og utvidede bestemmelser om informasjonssikkerhet innebærer en betydelig skjerpelse i forhold til gjeldende regelverk. Det virker lite hensiktsmessig å tilnærme seg problemstillingen på den måten NVE legger opp til med forslagene i høringsdokumentet. Krav om risikovurderinger kan med fordel byttes ut med konkrete/spesifikke krav om tiltak. Og ikke minst må kravene gjelde for enhver som er i befatning med sensitiv informasjon om vassdragsanlegg, og ikke bare eierne av anleggene. Dette omfatter bl.a. både konsulenter, entreprenører, leverandører og myndigheter. Sistnevnte er kanskje det svakeste leddet i kjeden, siden de må forholde seg til offentliggjøring, offentlig journal og innsyn.

I mange tilfeller vil bestemmelsene dessuten være umulig å etterleve slik de er formulert. For de fleste dameiere vil det være snakk om mer enn 50 år med informasjon, arkivering og saksbehandling. Følgelig vil det ikke være praktisk mulig å skaffe en oversikt over hvor alle eksemplarer av alle tegninger, beregninger, planer og rapporter befinner seg, samt en oversikt over alle som har hatt tilgang til denne informasjonen opp gjennom årene.

Kapittel 8. Fellesbestemmelser

Bestemmelsene om sektoravgift bør ses i sammenheng med hvordan NVE praktiserer klassifisering av fyllingsdammer med separate flomløp. Her er det gjerne snakk om større fyllingsdammer i høy konsekvensklasse, mens overløpsterskelen som oftest har ubetydelige bruddkonsekvenser, tilsvarende konsekvensklasse 0. Likevel blir overløpsterskelen plassert i samme konsekvensklasse som dammen den betjener, i tråd med bestemmelsene i gjeldende § 4-2 femte ledd. Eiere av fyllingsdammer med separate flomløp/overløpsdammer må derfor betale en

VTF | Høringsuttalelse til revidert forskrift om sikkerhet ved vassdragsanlegg

høyere sektoravgift enn hva overløpsdammens bruddkonsekvenser faktisk tilsier. Denne problemstillingen vil imidlertid utgå dersom forslaget fra VTF om å fjerne den aktuelle bestemmelsen i § 4-2 blir implementert.

VTF mener at ordlyden i det foreslåtte nye kravet om referansesystemer er for generell. Det vil være mer hensiktsmessig om kravet spisse/snevres inn ved å knyttes til dokumentasjon og aktiviteter etter damsikkerhetsforskriften. Slik det nye kravet om referansesystemer er formulert på i høringsdokumentet, må alle anleggseiere inn og revidere alle historiske rapporter, dokumenter, databaser og systemer. Dette vil beslaglegge betydelig med tid og ressurser, særlig for de største anleggseierne, uten at det vil medføre økt damsikkerhet.

Kapittel 9. Gjennomføring av forskriften

VTF har forslag til mindre endringer i kap. 9 i forskriften, jf. vedlegg.

Kapittel 10. Ikrafttredelse

VTF har forslag til mindre endringer i kap. 10 i forskriften, jf. Vedlegg.

Risikovurdering

I høringsforslaget er det flere steder foreslått krav om at det skal gjennomføres risikovurderinger. VTF opplever at det er uklart hva som konkret ligger i disse kravene, både når det gjelder omfang, detaljnivå og dokumentasjonsbehov. Slik kravene er formulert, er det fare for at de utløser et omfattende behov for dokumentasjon og analyser uten at dette nødvendigvis gir en tilsvarende gevinst for damsikkerheten.

Vi mener også at NVE bør kunne kreve risikovurderinger i konkrete tilfeller der det er særskilte forhold som tilsier dette. Et generelt skal-krav om risikovurderinger i alle aktuelle saker fremstår imidlertid som lite treffsikkert. VTF er derfor bekymret for at et generelt krav om risikovurderinger kan medføre økt ressursbruk uten tilsvarende forbedring i damsikkerheten. Etter vår vurdering bør regelverket i større grad åpne for bruk av risikovurdering der det er formålstjenlig.

For mindre vassdragsanlegg, og særlig der et eventuelt brudd ikke innebærer fare for liv og helse, vil et slikt krav kunne føre til et betydelig antall dispensasjonssaker eller omfattende dokumentasjonsarbeid med begrenset sikkerhetsmessig nytteverdi. Enkelte dameiere har begrenset tilgang på relevant kompetanse og vil være avhengige av rådgivere.

Merk at VTF ikke har kommentert de enkelte bestemmelsene og kapitlene der krav om risikovurderinger er foreslått i vedlegg 1. Bakgrunnen for dette er at utfordringen etter vår vurdering ikke ligger i den enkelte formuleringen isolert sett, men i den samlede effekten av de foreslåtte endringene.

Avslutning

VTF mener forslaget til revidert damsikkerhetsforskrift gir et godt grunnlag for videre utvikling av damsikkerhetsarbeidet i Norge. Forslaget inneholder flere viktige forbedringer som kan bidra til bedre damsikkerhet og mer målrettet ressursbruk.

VTF vil be NVE og ED om å revurdere forslaget om innføring av statisk vanntrykk ved klassifisering av dammer, samt fjerning av kravet om myndighetsgodkjenning av revurderinger. VTF mener dette vil være en uheldig utvikling av regelverket og ikke bidra til økt damsikkerhet.

Effektivisering er et viktig mål, men må vurderes helhetlig. Effektivisering handler ikke bare om ressursbruk og arbeidsprosesser internt i NVE, men om samspillet mellom myndigheter, dameiere, fagansvarlige og konsulenter

VTF | Høringsuttalelse til revidert forskrift om sikkerhet ved vassdragsanlegg

gjennom hele prosjekt- og beslutningskjeden. Slik forslaget er utformet fremstår det som om det i begrenset grad tar hensyn til hvordan prosjekter faktisk planlegges, prosjekteres, kvalitetssikres og besluttes i bransjen. Endringer i regelverket bør derfor vurderes ut fra den samlede effekten på saksbehandling, ansvarsforhold og damsikkerhet, ikke kun ut fra redusert tids- og ressursbruk i NVE.

VTF mener videre at effektivisering aldri må skje på bekostning av damsikkerheten. Det er også viktig å unngå enkeltbestemmelser i kapittel 5 som i praksis flytter deler av ansvaret fra fagansvarlig til den ansvarlige, og som samtidig fremstår som motstridende til ansvarsbestemmelsene i kapittel 2. Regelverket bør sikre tydelige og konsistente ansvarsforhold, slik at både sikkerhet og effektivitet ivaretas på en god måte.

Forskriftens samlede effekt vil i stor grad avhenge av praktiseringen og av hvordan tilhørende veiledere utformes. VTF støtter derfor hovedretningen, men understreker behovet for tydelig veiledning, proporsjonalitet, forutsigbar myndighetsutøvelse og gode overgangsordninger.

VTF stiller gjerne opp i videre dialog med NVE og ED om forskriftstekst, veiledere og implementering av det nye regelverket.

Vennlig hilsen

Vassdragsteknisk forum